

תדרין

א: הכוריאוגרפיה (של הראשון) ילדותית, שחוקה ובלתי מלוטשת. ב: הביצוע כנייל. לצידם, הרקדנית יונה לוי, משכמה ומעי לה, על-אף שאינה מנוצלת כמידת כשרון נותיה. כמובן שהריקודים מהווים רק חלק מן התכנית, מעין פקקים בין קטעי הופעתו של שייקה אופיר, בדרך הבמה-הועצירה. ההומור המצחיקני שלו אינו מעמיק, אך לפי חותם איננו מעליב.

*** קרסול (תיאטרון דגן) פנטומי מה בלתי טהורה (תוך שימוש באכזורים, מיסיקה ותפאורה), בחלקה בעלת רעיונות כמו-עמיקים, ובחלקה המזכירה מופע בביצוע חנוכי תנועת-נוער, מבצע יורם בוקר כשלאזן שמיאל לבנה והרקדנית נעמי בן-דוד. כמובן שרוחו של אשף הפנטומיה נארסל מארסו שורה מעל, ואם כי בוקר כמעט ולא חידש דבר כמעצב המופע, וכמעט, לפחות אפשר לברכו על טעמו המעודן.

*** אין זאבות שמחות (בית מית) עמום קינן, נעמי שמר, אחרון שבתאי, דן אלמגור ושמעון בר (המתרגמים), נסים אלוני (שבים), סטו הכהן (התזמורת) ויוסי בנאי (כמוזיאן לפועל) מגישים ערב מכובד המבוסס על כ-20 שאסונים של הטרו-באודר הצרפתי המשופע ג'ורג' בראסאנס. יותר מאשר היא שר אותם, בנאי משחק אותם, כחן האופייני והמוכר שלו. קטעי-הקיסור, ברובם המכריע, אינם עומדים ביחס ישיר לרמה הכללית.

*** דהקת פיקוד ריוננוף (תיאטרון דגן) אין זו להקת-זמר ולא במה סאטירית. המנגינות אותם הם מבצעים, העיבודים דים וההרכבה המוסיקאלית שגרתיים, על-רמה של להקה צבאית מצליחה, ללא כל נטיון חדש. הטקסטים לפזמונים ולסקציות, בנאליים. וטוב: אין הם מנסים להצליף או לגרות ליותר מאשר צחוק חולף. לפחות יש כאן ארבע תחיות נחמדות וחמשה גבר-ברים חביבים, שהחליפו את מדי הלהקה הצבאית בתלבושת דיונקופית הכרת-יחוד, אבל בלתי מויקה.

תערוכות

*** תערוכת הסתיו 69 (ביתן הלנה רובינשטיין) 38 אמנים מציינים תערוכה צבעונית מאוד ובינונית מאוד כששתי המגמות השולטות הן: "אבסטרקט קרי", הניאו-אקספרסיוניזם" בדומה לאסכולת ה"סופ האנגלי. רוב האמנים מתחילים לדמות

האחד לשני, כשרק שנים בולטים משכמם ומעלה: מיכאל רוקס ביצירת הפופ הטובה ביותר שנראתה עד היום בארץ ושי היא תמצית האמביציה של המעמד הבינוני של המאה ה-20 (כסא משרדי, בקבוקי חלב, ספר טלפונים, נעלי כדורגל ונייר טואלט) ועמי שביט, המשחק ב-4 מימדים של אור, תנועה, צבע וצורה.

*** לוי הצור (גלריה דוגית) מציג אקוורלים ופסטלים בנוסח האקספרסיבי ויזמים הגרמני של קירשנר, אמיל נולדה

ציור של מיכאל רוקס

ואשהיים. רגיש מאוד, אנוף אווירה של תרבות אירופאית מעולה ובנוי בקמפוזיציות מעולות אישיות.

*** מיכאל רוקס (גלריה גורדון) מתגלה ככוכב וכגאון החורן של חודש נובמבר, צבעוניות חריפה וארסית עם הר-בה סרקום על אירוטיקה ממוסחרת. על פיקניקים מתחת לשלטי פירסונת ועל אסתי-טיקה של אוטוטרודות. מימלך.

*** ישראל הדני (גלריה מבט) וכה לא מכבר בהרבה פרסים ראשונים על עיצוב רהיטי רחוב. מציג ידע טכני מצויין בתערוכה אישית מאוד כשההתייחסות בין החללים הפנומיים והחיצוניים של פסליו יוצרת זרימה בלתי פוסקת של מתח.

*** יוסף ברגנר (גלריה בינט) מאכזב במקצת את מעריציו בחוסר דמיון לעור מת ציוריו הקודמים ובחורה על נושאים ידועים משלו.

נגד קשקשים
* מונע נשירת שער
* מחזק את השורשים
* ממריץ גידול השער

BIO tayalysin

מוצר איכות של העבודות של Tayalys

עכשיו במכירה גליון נובמבר 1969

ON SALE NOW!

PLAYBOY

סוכנות ברונפמן בע"מ

חשוב לשחקנים ולדוגמניות
אין צורך להיות רקדן מקצועי כדי לרקוד ג'ז
הרקדן והכוריאוגרף שמעון לוי, בוגר אולפן-מחול בניו-יורק וב-לונדון, יקנה לך תוך חודשים ספורים כושר-תנועה ומיקצב.

קורסי-בוקר וקורסי-ערב (2 שיעורים בשבוע בכל קורס)
פ ר ט י ם : טל. 70 24 74 24 (8.00) —
10:00 לפנה"צ; 17:00—20:00 (בערב).

חיש-קל ובהצלחה בטוחה (ב-8 שיעורים של שעתיים)
קצרנות
צבנית ו/או אנגלית
ב-אולפן גרג (בר-קמא).

תליאביב: גורדון 5, טל. 236209
ירושלים: הפקיד, בצלאל 18
חיפה: במעלה, שמריהו ליון 30

קורס חדש בשבוע הבא

להיטון

עתון הפזמונים והבידור של ישראל

הופיע גליון 4

* מול מקארטני נהרג * השוקולדה — קצבית יותר. * הארציס * מוסיקת מחתרת * התאומים מאשימים * איך מבשלים תקליטים * מלים ללהיטים * תצלומי ענק: ריטה פבונה, אבי טולדנו, מול מקארטני, רן אילון, לו כריסטי, זמירה חן ועליזה עזיקרי

שעשועון פרסים

להשגת כל הפרסים

בריטיותו השדונית התמליל רדוד למדי, פה ושם הברקה פיקחית, ותו לא. לרגעים מצי לוחה הטטיפה הבונבונירית לבלבל את ה-עליה ולסבכה. הפיזמונים אף הם אינם מבושלים. המוסיקה מלודית. אך אפילו לגבי אנטי-מחזמר, בלתי קליטה.

גוריון ואטאם ב"עצור את העולם"
זוהי יצירה שרק בעזרת מבצעים מן ה-שורה הראשונה (במישק ובשירה, תזמורת מעולה ובעיקר בימיו מוזיקליים) עשויה לברז ולרתק. המפיקים ברון גילאון ונתן גלבוני, שהם אמרננים ותיקים ויקרים, לא

חסכו מאמץ כדי להשיג תוצאות, ודווקא מ' שוט כך כה חבל שהעלו באושים. מבין 10 העלמות המהוות את ה"כורוס", בקושי מצ' דקות את עצמן שתיים. יש ביניהן תחיות לגמרי לא רעות, לעומת אחדות שמאמת במה, כנראה, נראות כפוזלות, החייבות ל' התייעץ באופן דחוף עם אופטיקאי.

דן אלמגור תירגם בשיגרתיות המבריקה והבלתי מעמיקה שלו, ואילו העיבוד שלו (כדי לרענן ולעדכן עוקצים סאטיריים שנתיישנו במחזמר) הוא מעשה שטננו. כל הבדיחות הישראליות, ההומור הצברי והיקל-עונו של צוציק לישראל, אינם משתלבים במסכת ובאוירת ההומור הכללי, האנגלי ה' קפוא. יתכן ולוא כל היצירה, מתחילתה ועד סופה, הייתה מועברת לפסים ישראליים, וצ' ציק היה נקלט למצבים ישראליים. אלא לא היה עיבודו של אלמגור נשאר תלוי באוויר.

אברהם ניניו, שביים כבר בעבר את עצור את העולם (בדרום אפריקה), עשה עבודה למטה מבינונית. הוא כמעט ולא הצליח להשתלט על מרכיבי ההצגה והיוצ' רים האחרים.

ישראל גוריון, בתפקיד המרכזי, מת' נועע יוצא מן הכלל, הצרה היא שלא היה מי שיכוון אותו. בקשר לימרתו ובמיוחד קולו, זו באמת שאלה של טעם. ובאשר ל' מישחקו — לא היה בו כל הפתעה, אלא חזרה על אוסף מאניירות ידועות. **רחל אטאם** גילמה בממפראמנט מאד מופרז את רעייתו של צוציק, ובמיוחד את ארבעת ה' נשים בנות הלאום השונה, בהן הוא נתקל במסעותיו. אך הינה בעלת פונטיאל קומי בלתי-מבוטל, ועם טיפטיפה הצנעה, יהי הרגעים בהם היא עומדת במרכז ההצגה מווקצעים ומוצדקים יותר. כזמרת, ניכרם היטב היסודות האופראיים בשירתה, והדבר אינו מוזיק, במיוחד שעה שהיא שרה פיזמון פארודי. אך גם היא הייתה נישכרת, לוא היה מי שיגאל אותה ממאניריזם מיותר.